

A BALATON. (Lásd a 316. lapon.)

JAJ, SEGITSÉG! . . . (Lásd a 331. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy:

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(XXI. fejelet)

Imrike lehajolt a homokrakásra, Kardos uram pedig állva maradt és folyvást szemmel tartotta azt a kaput, melyben azt a menekvő fiút elrejtve tudta. Imrike sokáig keresgélt, kutatott a homokrakásban s végre csodálkozva kiáltott föl:

— Ez furcsa... bizonyosan tudom, hogy ez alá a széles kő alá rejtettük s most nincs itt... talán kissé oldalvást esuzott... pedig itt volt, bizonyos, hogy itt volt!

— És ismét nagy buzgalommal kapargált a homokban, de nem talált semmit; kezei reszkedtek s végre sápadtan kelt föl s kétségbeesve kiáltá:

— Már nincs itt! Valaki ellopta! De hát ki vihette el?

— Az, aki tudta, hogy ott van, felelt Kardos uram. Előre tudtam; de ne félj semmit, szerencsére még elég jókor jöttünk.

* Ezzel a rendőr gyors léptekkel ment ama kapu felé, de ugyanekkor a kapu alól előugrott Pista és teljes erejéből futni kezdett. A rendőr utána iramodott s csakhamar utólérte és nyakoncsipte, aztán odaintett Imrikének.

— Jöjj ide s mondd meg, ez-e az a fiú, akinek tanácsára az ékszeret oda rejtetted?

— Pista! Ó az! kiáltá Imrike egészen elámulva. De hát miért szaladsz előlünk, Pista?

— Van oka rá, szolt Kardos uram és keményen fogta Pistát gallérjánál.

— Akkor szaladok, mikor nekem tetszik, kiáltott Pista dühösen rugdalozva; mért fogott meg? Ereszszen, nem bántottam senkit, mi bajuk velem?

A rendőr nem felelt, hanem míg egyik kezével erősen fogva tartá Pistát, a másikkal kikutatta a ficzkó zsebeit s csakhamar odaadott Imrikének valamit, mondván:

— Nézd meg, ez-e azon ékszer, melyet találtál? Reménylem, megismered?

— Igen is, ez az! felelt Imrike egészen elképedve.

— No! s hát érted-e már, mért kellett ide sietniünk? Előre láttam, hogy ez a semmirevaló ficzkó, akiben te megbíz-tál, visszatér ide, hogy ellopja a kincset.

— Te nem akartad ellopni, Pista, ugy-e nem? szolt Imrike elszomorodva. Oh, hiszen mért loptad volna el, mikor megígértem, hogy ha kapok valamit, megosztom veled?

A jószívü, becsületes Imrike nem akarta elhinni, hogy Pista, kit barátjának fogadott, kire rábizta titkát, oly gonosz tudna lenni.

— No mondd, Pista, hogy nem akartad ellopni! Lásd, Kardos ur nem fog bántani, ha azt mondod, hogy nem akartad tőlem ellopni az ékszeret.

— De igen is, azt akartam, kiáltá Pista daczosan. És most takarodjál tőlem. Jól tudom már, milyen jószívü vagy. Csak azért siettel rendőrért, hogy engemet rajta kapj és börtönbe csukass, te.. te gonosz ámitó!

— Ejnye semmirevaló ficzkó, szólt a rendőr haragosan, hát még te mersz így beszélni ezzel a becsületes kis fiuval, kitől kicsaltad a titkot, hogy meglophasd? Tudod-e, hogy most rögtön börtönbe vihetlek? Meg is tenném, de látom mennyire fájna a jó Imrikének, ha miatta tömlőcbe ülnél. Szabadon bocsátlak tehát, mert gaz tetted ugysem sikerült, hanem amnyit mondok, hogy ha ezt a jó kis fiut akar csak egy szóval mered még ezután bántani, velem gyül meg a bajod.

Pista, ugy látszik, semmi kedvet sem érzett arra, hogy az izmos rendőrrel legyen dolga; esőndesen meghunyászkodott tehát és elsompolygott. Kardos uram pedig kézen fogva Imrikét, így szólt:

— Kis fiam, mi most menjünk egyenesen a hivatalba. Nem szeretek ilyen drága portékát magamnál hordani; jobb, ha biztos helyre letecszük.

— Igen, igen, menjünk mindjárt, felelt Imrike. Hanem... hanem... kedves Kardos bácsi, ugy-e nem fog semmit szólni Pistáról... nem fogja bevádolni... nem fogja börtönbe kísértetni, hogy megbüntessék, amiért a kincset el akarta lopni?

— Bizony megérdemelné a semmirevaló, hogy kemény büntetést kapjon; hanem mivel te annyira pártolod, hát isten neki, nem bántom.

Szegény Imrike hálásan pillantott föl jó barátjára, aztán hallgatag mentek a hivatal felé, még pedig eléggé lassacskán, mert Imrike már nagyon fáradt volt. De nemcsak fáradt volt, hanem igen szomorú is. A jószívű kis fiúnak nagyon fáj

az a meglepetés, melyben Pistától részeseült. Imrike azt hitte, hogy Pista őszinte barátja lett, sőt még azt is remélte a jó fiu, hogy Pistát utóvégre ráveszi a megtérésre, hogy visszatér János gazdához. Most azonban, tapasztalván Pista gonoszágát, nagyon elszomorodott.

Eljutottak végre a rendőri hivatalba s Kardos uram, jól látván, hogy Imrike egészen ki van fáradva s alig is tudna egymagában boldogulni, fölment vele a hivatalba s az ott levő tisztviselőnek ő mondta el Imrike helyett a gyémántos ékszer történetét. A főtisztviselő és a többi hivatalnokok is bámulva nézték a gyönyörű ékszert, de bámulták a becsületes kis fiut is, ki e drága kincset oly hűségesen átadta. Mikor aztán Kardos uram kérdezte, valjon nem járt-e itt az, aki elvesztette, nem tűzött-e ki jutalmat a megtalálónak, a hivatalnok így szólt:

— Régen kellett történnie, mert semmire sem emlékszem. De utána lapozunk a könyvekben, talán lesz valami nyoma annak, hogy ki vesztette el.

A polczon levő nagy könyvekből elővettek néhányat s lapozgatni kezdtek. Sokáig keresgéltek a könyvekben levő százféle jegyzetek közt, míg végre a főhivatalnok hirtelen fölkiáltott, mialatt ujjával egy helyre mutatott az előtte fekvő könyvben:

— Megálljunk! itt van valami följegyezve... azt hiszem, erre az ékszerre vonatkozik.

És fölolvastott egy jelentést, melyben a gyémántos csillag egészen pontosan le volt írva s mely végül száz forint jutalmat ígért annak, ki az ékszert visszaviszi a

tulajdonosnak : ez az országut nevü utczában lakott egy palotában. A ház száma is pontosan föl volt írva s így könnyen meg lehetett találni.

— Ez az, kétségtelen! szólt a hivatalnok, aztán Imrikehez fordulva, foly-

tatá : Derék, becsületes fiu vagy, Imrike. Nem tudom másik nevedet, de akárhogy hívják szüleidet, derék emberek, hogy ilyen jól neveltek. Menj, vedd át a jutalmat s szüleidnek is bizonynyal nem csekély örömet fogsz okozni.

SZARNYAS RABDOVYLANOSOK. (Lásd a 324. lapot.)

— Szülei már nem élnek, szólt ekkor közbe Kardos uram. Ez a szegény fiúcska árva.

— Árva? Szegény fiú! szólt a hivatalnok meghatottan. — Annál inkább dicséretére válik, hogy oly becsületes uton

jár minden szegénysége mellett. Maradj továbbra is ilyen derék fiú s meglásd, Isten megsegít és még jó dolgod lesz e földön.

Ezalatt egy másik hivatalnok figyelmesen vizsgálgató Imrikét s így szólt:

KANÁSZOK AZ ERDŐBEN. (Lásd a 331. lapon.)

Fogadni mernék, hogy ezt a kis fiút már láttam valahol... talán épen itt... ha jól emlékszem, ő az, aki egyszer idejött elvesztett kutyája miatt.

— Igen is, ő az, szólt Kardos uram.
— No's hát, kis fiam, szólt ismét a

hivatalnok, ráakadtál-e azóta kedves kutyádra?

— Már láttam... de nem kaptam vissza: hanem tudom, kinél van és most... most talán visszaválthatom, ha igazán kapok jutalmat ez ékszerért.

— Orülni fogok magam is, ha viszsza-
szakapod kedves kutyádat. Ime itt az
ékszer, vidd el a tulajdonoshoz; fölirrom
a lakását és bizonyítványt is adok, hogy
csakugyan te találtad meg, téged illet a
jutalom.

(Folytatása következik.)

MATYI KOMA.

(Képpel a 336. lapon.)

KÖKERITÉS, rácsos kapu . . .
Előtte meg hosszú farku,

Hosszu kezü,

Rövid eszü,

Csunya majom

A kőpadon.

Ugy hívják, hogy Matyi koma,

Szörnyü harapós a foga,

S ája széles,

Szeme véres,

Ő kegyelme mindig merges.

De bár hig az agyveleje :

Igen sok a becsülete ;

Ennek is van oka-foka :

Nagy művész ám Matyi koma.

Fecskefarku a kabátja,

Csikos, rojtos a nadrágja

S mert gavallér :

Kurta nyakán fodros gallér !

Feje bubján,

Hebehurgyán

Sisakot hord,

Meg kakas tollt.

S ha egy kicsit félre áll is,

Hol van különb generális ?

De bár szép a kakas tolla,

Meg a rojtja, ingefodra.

Roszul megy a Matyi dolga.

Sokszor jön ő kelme tűzbe,

Szegényt ezért lánczra füzve

Tartogatja a gazdája

S ha a lánczot harapdálja

Megveri, hogy csontos háta

Belekékül :

Matyi aztán csak megbékül,

Ha megszólal a siplada,

Ugy a majomtánczot járja

S ha elnémul a muzsika,

Két sor fogát vicsoritja

Az ácsorgó gyerekekre,

Kik boszantják Matyit egyre.

Csapszékben most a gazdája,

Matyi ezt nem igen bánja ;

Elguggolna a kőpadon :

Csak ne unná magát nagyon !

No, de meglát

Egy szivarkát

Lenn a földön,

Kap is rögtön

A szivarhoz

S uri módra elszivaroz.

S bár a füsttől

Sokat trüszköl

S bár sisakja félre áll is :

Ő a majom generális !

SZENTI PÉTER AJÁNDÉKA.

— Tréfás mese. —

HOL VOLT, hol nem volt, valamikor na-
gyon régen volt egyszer egy szegény
ember, ennek volt három fia. Nagyon sze-
gények voltak, dolgozniok pedig nem aka-
rózott. Végre hát azt gondolták ki, hogy
a házuk előtt folyó patakra gyaloghídat
csinálnak s minden embertől, aki a hidon
át akar menni, vámot vesznek, még pedig
mindenkítől egy forintot.

Legelőször is a legöregebb testvér
állt ki vámot szedni. Hát amint ott áll,
jön nagy sebesen Szent Péter és át akar
menni a hidon. De bezzeg nem mehetett
ám, mert a legény megfogta a gallérját,
hogy itt fizetni kell. Hiába mondta Szent

Péter, hogy kevés a pénze, hogy inkább megtanítja egy hasznos mesterségre: a legény nem akart tanulni s így Szent-Péter utoljára is megfizette a forintot.

Másnap a középsőn volt a sor. Ekkor is arra járt Szent-Péter és megint csak hiába ígérte, hogy megtanítja mesterségre. Csak meg kellett fizetnie az ezüst forintot. Harmadik nap a legkisebbik fiura, Jancsira került a sor. De ezt a két idősb testvér nem örömezt ereszette ki a vámra, mert tudták, hogy Jancsi igen jószívű gyerek. Ezért hát így szóltak hozzá:

— Hallod-e, ha valakit fizetés nélkül át eresztesz a hidon, akkor jaj neked! Ha nem lesz estére pénz a zsebedben, megölünk.

Jancsi megijedt s nagyon elszánta magát, hogy de bizony senkit sem ereszt át ingyen a hidon. Hát amint ott álldogál a hidnál, megint jön Szent Péter. Jancsi kérte a forintot, de Péter ismét kezdé mondogatni, hogy kevés a pénze, inkább megtanítja valami hasznos mesterségre. Jancsi kíváncsi volt, miféle mesterség lesz az s ráállt, hogy jól van, ha valami okos dologra tanítja, hát akkor át ereszti.

— No, feküdjél le a földre, jobb oldaladra, szólt Szent Péter.

Jancsi megtette és ime, azonnal nyullá változott s roppant gyorsan tudott szaladni árkon, bokron keresztül.

— Ugy-e, többet ér ez a mesterség egy forintnál? kérde Szent-Péter.

— Többet bizony. Nem tud-e még mást is effélet, uram bátyám?

— Dehogy nem! Most feküdjél le a földre, de baloldalra.

Lefeküdt, hát rögtön madárrá változott s széleseben tudott röpülni a légben. Ez még jobban tetszett Jancsinak s azután még kérde Szent Pétert, nem tudná-e még valamire megtanítani?

— Dehogy nem! Feküdjél hasra a vízben.

Lefeküdt, hát szép halaeska lett belőle s pompásan tudott uszkálni a vízben. Most már tehát a földön, a levegőben és a vízben egyformán sebesen tudott menni.

— Ugy-e, többet ér ez a mesterség annál a forintnál?

— Többet ám! Megköszönöm szépen, hogy megtanított reá.

Szent Péter ezután átment a hidon, Jancsi pedig bement a házba. Mikor testvérei látták, hogy pénz nélkül jó fejszét ragadtak s agyon akarták ütni, — de ugyancsak bámultak ám, midőn Jancsi hirtelen földre vetette magát, madárrá változott, kiröpült az ablakon és egy pillanat alatt eltűnt.

Messze, nagyon messze röpült, heted-hét országokon keresztül, míg végre egy igen nagy várost pillantott meg. Itt leszállt a földre, visszaváltozott emberré s szépen lassan ballagott befelé a városba. Utközben találkozott egy emberrel s ettől kérdezősködött, vajjon nem kaphatna-e itt a városban valami szolgálatot?

— Dehogy nem, kedves öcsém. A király épen a héten csapta el parádés kocsisát és nem tud helyette kedvére valót kapni. Próbálj szerencsét, hát ha te megtetszel neki.

Jancsi megpróbálta és csakugyan megtetszett a királynak, belépett a szolgálatba. Jó dolga volt, de alig tartott

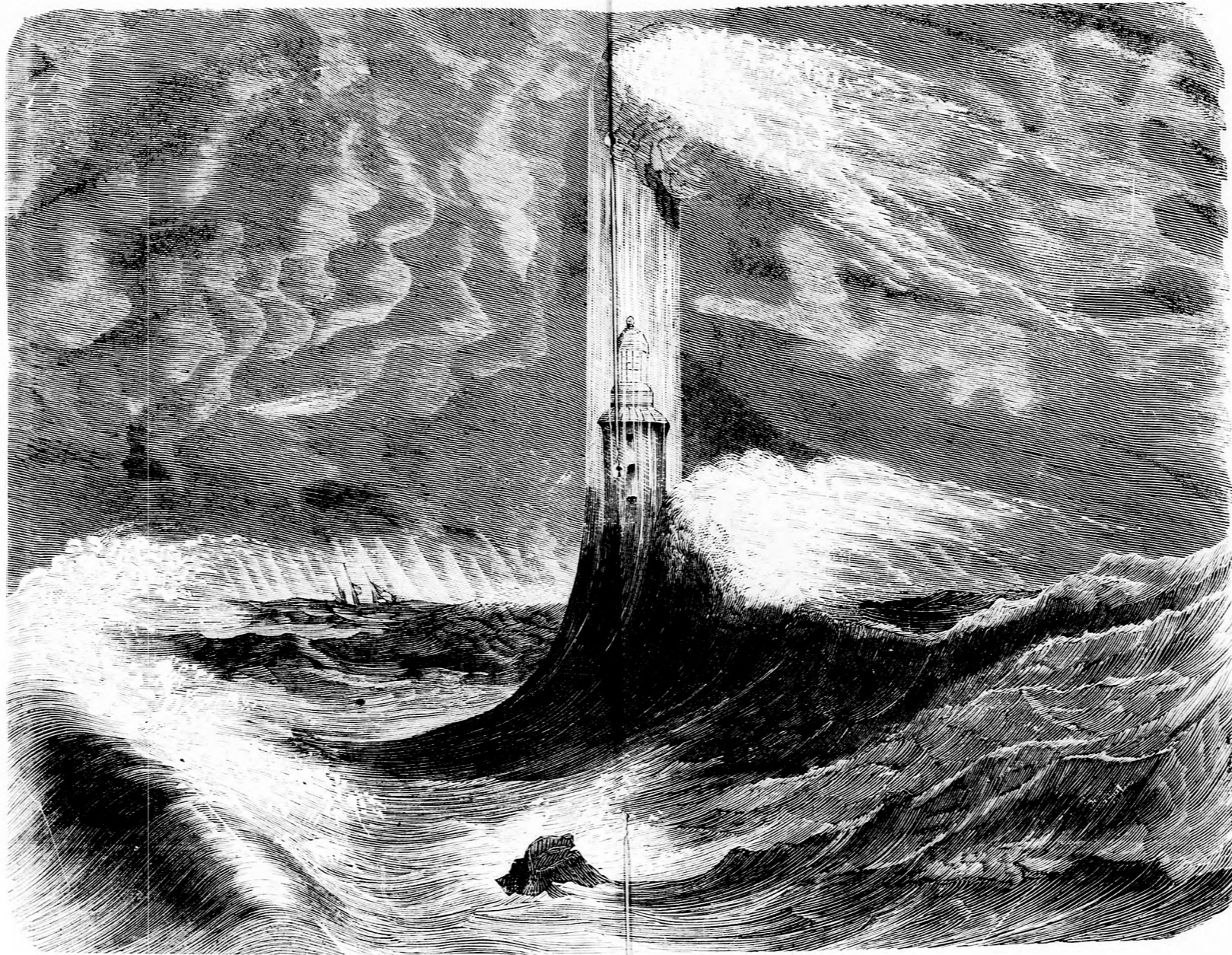
néhány hétig, midőn egy napon így szólt a király:

— Jancsi, készülj, holnap háboruba megyünk.

Meg is indultak másnap töméntelen hadsereggel s hét hétig és hét napig folyvást mentek, míg végre odaértek, ahova akartak. De ime a király egyszerre nagy ijedelemmel fölkiált:

— Thjü, fiaim, vitéz katonáim, nagy baj van! Holnap lesz a csata, és én ott-hon felejtettem a kardomat meg a puskámat. E nélkül pedig nem mehetek csatába. Aki nekem holnap reggelre elhozza a kardomat és puskámat, annak odaadom feleségül leányomat s neki adom fele királyságomat.

Persze, nem mozdult senki, mert hát hogy le-

A VILÁGÍTÓ TORONY. (Lásd a 330. lapon.)

hetne megtenni egy nap alatt oda és vissza olyan utat, melyen hét hétig és hét napig jöttek? De Jancsi, amint a dolgot meghallotta, azt mondá:

— No, majd én megpróbálom.

Föülte egy rossz lóra s elnyargalt egy kis erdőig, ott leszállt, lovát egy fához kötötte, maga pedig madárrá változott és szélsebesen elröpült. Ezt azonban megleste egy gonosz szívű vén katona s így dörmögött magában:

— Így vagyunk? No jó, hát csak hozd el a király kardját és puskáját.

Aztán leült ott az erdőskében és leskelődött.

Jancsi pedig röpült gyorsan, míg a tengerhez nem ért. Itt átváltozott hallá és sebesen átuszta a vizet; azontul nagy

sikság következett, itt tehát nyullá váltózott és így nemsokára megérkezett a király palotájához, hol ismét visszavette emberi alakját. A mint belépett a palotába, a királynét és a királykisasszonyt éppen vacsoránál találta; ugyancsak megijedtek, mikor betoppant.

— Talán valami baj van, hogy egymagad jöttél? kérdé a királyné.

— Nagy baj nincs, fölséges királyné csak az, hogy a király itthon felejtette a kardját meg a puskáját s csak ma délután vette észre. Azután azt mondta, hogy a ki neki holnapra elviszi a fegyvereit, annak adja lányát és fele királyságát. Én tehát eljöttem a kardért és a puskáért.

(Vége következik.)

HŰS LIGETBEN.

(Képpel a 332. lapon.)

HŰS ligetben nyári reggel
Járni kelni kellemes,
Száz madár dalos kebellet,
Dalra kelve versenyez.

Harmat esillog a virágrul,
Illatos a levegő,
S egy kis ér amott a fán túl
Mint a gyermek csevego.

Gyönyörűség itten lenni,
Illat, dal s virág között!
De hisz tudja is ezt Emmi,
Mert mihelyt felöltözött.

Reggelenként, fűrge lábbal
Siet kis kertjébe és
Foly a leghűbb gondozással
Egyremást az öntözés.

Majd virágiból serényen
Bokréta köt, illatost,
S a mint elkészült egészen
Azzal lepte meg atyust.

A VILÁGÍTÓ TORONY.

(Képpel a 328—329. l.)

ATENGERI hajózás igen sok veszedelemmel jár; nem olyan esőndesen fut ott a hajó, mint nálunk a folyókon s nem is olyan könnyű kijutni a partra, ha baj van. Sok száz és ezer mértföldre csupa víz és ha vihar támad, olyan rettentő hullámokat kavar föl, hogy a legnagyobb hajó is csak valami dióhéjnak látszik közöttük. De ha a hajó erős, mégis kiállja a viharokat és folytatja útját. Van azonban egy nagy veszedelem, mely a legerősebb hajókat is tönkretesz, úgy hogy emberestül együtt elmerül a vízbe. Ez a veszedelem pedig abból áll, hogy sok helyen, különösen már közel a partokhoz, sziklák vannak a víz alatt, úgy hogy alig látszik ki belőlök valami. Ha a hajó egy ilyen sziklának neki megy, fenéke meghasad és vége van, elmerül.

Nappal, mikor világos van, a hajó kapitánya és kormányosa könnyen észreveszik az ilyen veszedelmes helyeket és messze iparkodnak maradni. Hanem éjjel, a sötétben, akkor hasztalan volna minden vigyázat, nem lehetne a bajt elkerülni, ha világító tornyok nem volnának.

Messze bent a tengerben, egyes nagyobb sziklákra építik a világító tornyokat, csupa vasból és faragott kövekből, oly erősen, hogy akármily dühösen csapkodja a tenger és még ha egészen el is borítják a hullámok, a torony szilárdan áll. Legtetején egy szobácska van és e szobácskának minden oldalról erős üvegből készült ablakai. Bent a szobában pedig minden éjjel világot gyujtanak, melynek fénye sok mértföldnyire látható a sik tengeren és jelt ad a hajóknak, hogy vigyázzanak, itt van a veszedelmes hely.

Természetesen egy embernek is kell ott lakni a toronyban, a ki minden este meggyujtsa a világító lámpát. Képzeltetik, hogy ennek az őrnök nem éppen mu-

latságos az élete. Messze minden ember-társától, magányosan üldögél ott a tenger közepén a torony kis szobácskájában s mikor nagy zivatar dühöng, a hullámok fölesapnak egészen hozzá, sőt még följebb is, úgy hogy az egész torony nagy víz-oszlopban áll. De az őr mégis hiven teljesíti kötelességét; nem ijed meg a tenger dühöngésétől, még ha recseg-ropog is a torony a hullámveréstől. Nem ritkaság az olyan őr, aki annyira megszokta az ilyen magányos életet, hogy kedve sincs többé visszamenni a biztos szárazföldre.

JAJ SEGÍTSÉG!...

(Képpel a czímlapon.)

JAJ, segítség! oda vagyok,
Hiedtemben szörnyet halok
A madarak nekem esnek,
Elevenen még megesznek,
Jaj, az apjok! Jaj, a csőre!
Jaj mennyire félek tőle!
Hogyha a képembe vágja,
A szememet is kivájja.
Jertek, jertek! segítsétek!
Soh' sem leszek vásott gyerek!

Gyuri fenn a fatetején
Igy kiabál, reszket szegény,
Égnek áll a haja szála,
Szétrongyollott a ruhája,
Mit csináljon? A madarak,
Ha nem siet, mind rácsapnak.
Ereszkedik is le gyorsan,
Csuszás közben majd lepottyán.
S mielőtt a földet éri
Kezét-lábát összevérzi.

— Aztán meg sem áll hazáig,
Féltében majd kővé válik.
Tudom, nem szed soha többet
Ez életben madártészket!

KANÁSZOK AZ ERDŐBEN.

(Képpel a 325. l.)

TÖLGYFA alatt a kanász
Kényelmesen elpipáz;
Szűrét az eső nem mossa,
Kezében van a fokosa.

A pajtása a gyepen
Térdel nagy kényesen.
Lobogós az inge ujja;
A lobogó tüzet fujja.

A piritos mindjárt kész lesz.
Leülnek majd az ebédhez.
Fris szalonna, jó cipő,
Rá egy korty bor: vajmi jó!

Köröskörül az erdőben
A sok disznó turkál, rőffen,
Csemcselve a makkot rágja,
Vastagodik tőle hája.

Ha meghízik majd a konda,
Beterelik a városba
S nem lesz vége vigaságnak,
Disznótornak, áldomásnak.

EGY NÉGER KIRÁLY PALOTÁJA.

(Képpel a 333. lapon.)

Ez királyi palota? Hiszen mi nálunk laknak ilyenféle kunyhóban! Ugy van biz a, hanem azért ez mégis csak királyi palota s aki benne lakik, az olyan hatalmas ur a maga országában, hogy akinek az orra hegye nem tetszik neki, azt tetszése szerint rögtön agyon szurja, vagy ha épen kardja nincs, — ami bizony néger királynál kömnyen megesik, — hát nagy doronggal agyonüti.

Persze, nagyon meszire kell menni, hogy ilyen furesa királyi palotát lássunk. Afrikában a forró égbajlat alatt élnek a fekete bőrű szerezsen néptörzsek. Nagyon szegény, nyomorult népek ezek, épen mint a föld, melyen laknak. Nagy homoksivatagokon van az ő hazájok, az év

nagyobb részében oly rettentően perzsel a nap, hogy minden növény elfonyad. Fa csak itt-ott nő, különösen pedig a pálma, melynek gyümölese a lakosság fő tápláléka.

Az emberek nagyon tudatlanok, alig értenek valami mesterséghez és jóformán meztelenül járnak. Iskolának persze híre sincs, irni-olvasni nem tud senki; e mellett mindenféle otromba bálványképeket imádnak isten helyett s ha bajuk van, nem tudnak magukon segíteni, hanem azt hiszik, hogy a kőből vagy fából faragott bálvány segít rajtuk. Házi eszközeik, fegyvereik csak akkor vannak, ha oda vetődött európai kereskedőtől kapnak cserébe elefántesontért, aranyporért és fűszeres gyümölcsökért, melyek ott teremnek. Természetes, hogy olyan városok, mint nálunk, ott sehol sincsenek, sőt becsületes ház sem található. — Apró falukban laknak az emberek, a faluk pedig nyomorult kis

kunyhókból állanak, épen olyanokból, mint nálunk a cigány kunyhó.

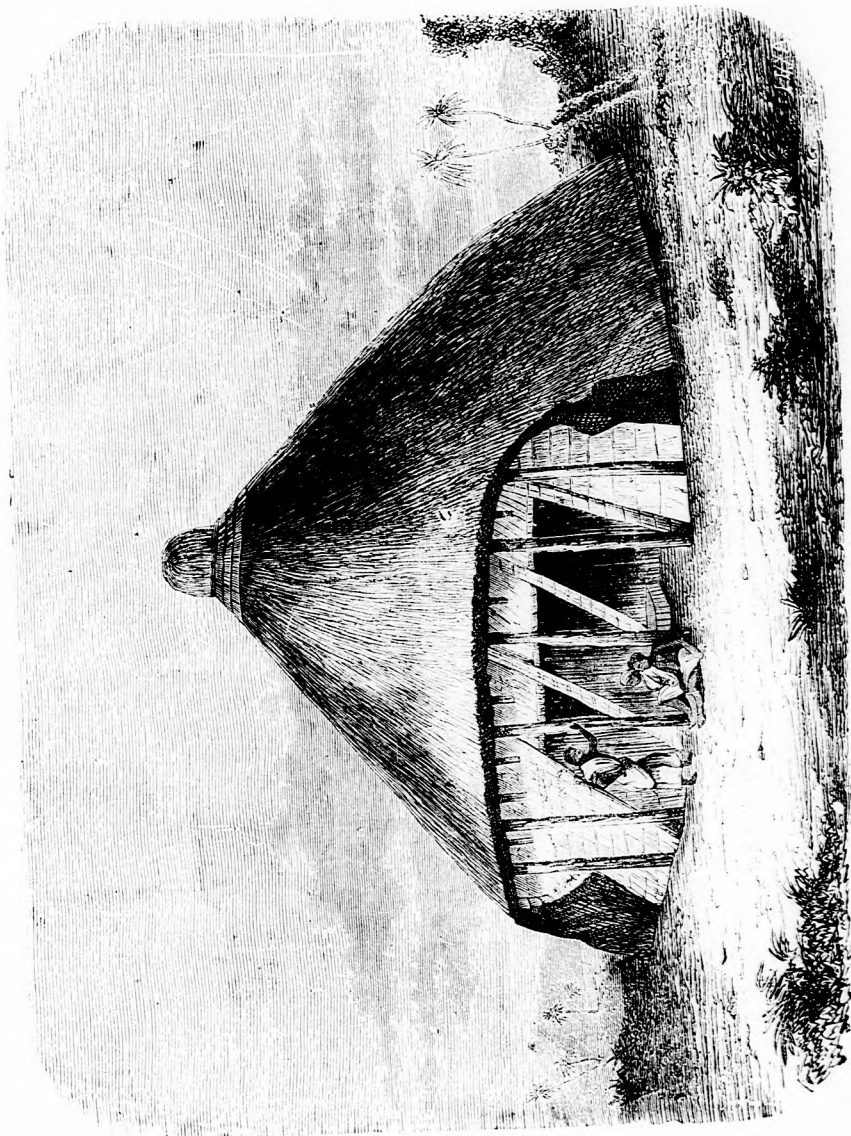
Igy azután nem esoda, hogy királyuk is bizony nagyon szegény egy király. Az ő kunyhója azonban mégis legalább tágas és olyan magas, hogy állni is lehet benne. Széket, asztalt a király sem igen ismer s a fekete király ő felsége igen kényelmesnek találja a földön való ülést. A kunyhó pallója bőrökkel vannak beborítva, a falakon függnek a király fegyverei, ugymint: a lándzsa, íjj, fokosféle balta stb. Egy-egy ilyen néger királynak rendesen csak néhány faluból áll egész birodalma s a sok fekete uralkodó örökké háboruban él egymással, öli, pusztítja egymást.

A maga népe közt a néger király igen nagy ur, mindenki föltétlenül engedelmeskedik neki s akármit kíván, mindent odaadnak neki. De viszont ő a legbátrabb és legvitézesebb harczos és ha háboru van, ő védi legelső sorban a népet.

HŰS LIGETBEN. (Lásd a 330. lapon.)

ranokból,
 királyuk
 ály. Az ő
 azonban
 galább tá-
 olyan ma-
 y állni is
 me. Szé-
 alt a ki-
 n igen is-
 fekete ki-
 sége igen
 esnek ta-
 ldön való
 a kunyhó
 bőrökkel
 beborítva,
 n függnek
 fegyverei,
 : a lánd-
 fokosféle
 . Egy-egy
 ger király-
 esen csak
 faluból áll
 rodalma s
 kete ural-
 ökké há-
 n él egy-
 öli, pusz-
 ymást.
 aga népe
 néger ki-
 n nagy ur,
 ki föltétle-
 gedelmes-
 eki s akár-
 ván, min-
 odaadnak
 e viszont ő
 átrabb és
 ebb har-
 ha háboru
 édi legelső
 a népet.

Egy néger király palotája. (Lásd a 331. lapon.)

SZÁRNYAS RABLÓGYILKOSOK.

(Képpel a 324. lapon.)

Ahol nagyon magas hegységek, sziklás bérczek tornyosulnak egymásra, p. o. a Kárpátok közt Magyarország felső vidékén, vagy az Alpesebben, — ott tanúznak a legnagyobb és legveszedelmesebb ragadozó madarak, a saskeselyűk. E keselyűk sokkal nagyobbak a közönséges sasnál, kiterjesztett szárnyakkal egy ölnél messzebb érnek. Csőrük görbe és rendkívül erős, úgy hogy harapásuk maga már veszedelmes. De van e mellett még egy hatalmas fegyverük: lábuk karmai, melyek oly roppant erősek, hogy nemcsak kisebb madarat, nyulat, hanem nagy borjut is föl bírnak emelni.

E ragadozó madarak veszedelmes ellenségei a hegyek közt legelésző különféle állatoknak. A hegyvidék szegény lakosai kivezetik teheneiket a jó illatos legelőre: de ha csak rövid időre is egyedül hagyják, mindjárt ott terem az ellenség, a saskeselyűk serge. Ha kis borjut látnak, rögtön megtámadják s a szegény boczi remegve bujik anyja mellé, mely aztán iparkodik is megvédeni kicsinyét. Szarvaival bátran fordul a vijjgó keselyűk ellen s ha valamelyik nagyon közel bátorodik, föl is ökleli. Ezért a rablók nem

is mernek csak úgy könnyedén támadni, hanem sziszegve és káromva, szárnyaikkal dühösen csapkodva veszik körül kiszemelt prédájokat s iparkodnak kilesni oly pillanatot, mikor elragadhatják a borjucskát. Néha ez sikerül is, mert míg a tehén az egyik támadó keselyűt ökleli, addig a másik keselyű villámgyorsan rácsap a borjucskára, hátába vágja izonyu karmait, és fölrepül vele a levegőbe, elviszi a magas sziklák tetejére, hol aztán a rabló társaság nagy lakomát esap.

A magas hegységben élő zergéknek is félelmes ellenségük a saskeselyű, annál inkább, mert a zerge kicsiny állat, olyanforma, mint a mi szelid kecskénk. A zerge tehát alig bírná magát megvédeni a hatalmas ellenség ellenében. — ha egymaga volna. De egyesült erővel segítenek egymáson: ha veszedelem fenyeget, a csapatosan legelésző zergék összefutnak egy csomóba és hegyes kis szárukkal fenyegetik a rabló madarakat.

Nem ritkán megtörténik, hogy egy-egy éhes saskeselyű, ha a hegyek közt nem tud eleséget találni, vakmerően lecsap a falvak közelébe és elragad bárányokat, sőt még kis gyermekeket is.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KISLAP” IX. köt. 18-ik számában közölt talányok megfejtése:

„Holló.” — „Kerek.”

Megfejtették: Stefanovics Mariska, Najmányi Gabriella, Lippe Vilmos, Toldy Viktorka, Ficzere Gábor, Epstein Gyula, Smolinger Antal, Hlavacsek Teréz, Tripolszky Erzsike, Dienes Camilla, Schenkengel József, Bede Dezső, Kis Jenő, Krausz Berta, Gyula és Ignác, Zsitnyanszky Etelka, Mayer Ede, Pálffy Paulína, Lichtmann Gizella, Ivady Jolán, Weisz Imre és Manó, Dienes Lenke, Darabanth Olga, Wieber

Tinus, Kóczán Gábor, Rosenblüth Kornél, Gyulay Margit, Buday Emma, Toldy Géza, Pintér Juliska, Wollák Izabella, Janka és Adél, Geiringer Károly és Jenő, Grünwald Kornél, Reicher Irma, Tunega Zoltán, Vég Kálmán, Weisz Laura és Strasser Páni, Moes Gyula és Laura, Günsberg Amália, Milesz Jenő és Lajos, Zlinszky Aladár és Ida, Markgraf Erzsike, Sperlágh Géza, Stern Adolf, Spiegel Jakab, Mendelsohn Hani, Szentpéteri Izidora, Schwarz Adolf, Brünauer Dávid, Perlusz Gizella, Krausz Kálmán, Babinetz Emma és Róza, Klein Anna, Tutsek Margit és Anna, Fuczko Magda, Kohn Juli és Ignác, Weisz Albert, Zsigmond László, Grünhut Berta.

A »KIS LAP« IX. köt. 19-ik számában közölt betűtalányok megfejtése:

„Tizedes törtek.“

„Ötven hatosban ötszáz krajezár van.“

Megfejtették: Kotzö Pál és Nelka, Viski Anna, Noszlopi Emilke, Markgraf Erzsike, Sperlágh Géza, Popovics Lenke és Olga, Pálffy Irén, Hegedüs Vilma, Epstein Gyula, Benacsek Ilona, Okolicsányi László, Buday Emma, Toldy Viktorka, Juhász Erzsike, Velits Teréz, Kóczán Gábor, Majláth Gusztáv, Lippe Vilmos, Nedeczky Feri, Wollak Izabella, Janka és Adél, Moos Laura és Gyula, Antalffy Iván és Ilon, Mílesz Jenő és Lajos, Zlinszky Aladár és Ida, Katona Lajos és Lenke, Toldy Géza, Pintér Hermán, Schön Leo, Tavaszí Antal, Biró Ilka, Irma, Aranka, Árpád és Béla, Szmodis Aranka, Perlusz Gizella, Almási Ilon, Róza és Erzsike, Tunega Zoltán, Páll Fanni, Vécsy Miklós, Végh Kálmán, Szalay Gyula, Stern Adolf, Spiegel Jakab, Weisz Jakab, Pongrácz Jolán, Kohn Juli és Ignác, Zsigmond László, Grünhut Berta, Weisz Albert.

A »KIS LAP« IX. köt. 19-ik számában Piró Irénkétől közölt talány megfejtése.

„Báb.“

Megfejtették: Markgraf Erzsike, Stefanovics Mariska, Szmodis Aranka, Noszlopi Emilke, Viski Anna, Singer Adél, Biró Ilka, Irma, Aranka, Árpád és Béla, Tavaszí Mari, Dienes Camilla, Toldy Géza, Najmányi Gabriella, Katona Lenke és Lajos, Zlinszky Aladár és Ida, Mílesz Jenő és Lajos, Antalffy Iván és Ilon, Wollak Izabella, Janka és Adél, Nedeczky Feri, Juhász Erzsike, Kóczán Gábor, Velits Teréz, Grünwald Kornél, Toldy Viktorka, Buday Emma, Okolicsányi László, Hegedüs Vilma, Geiringer Károly és Jenő, Zakó Irén, Sperlágh Géza, Szmracsányi Antal, Perlusz Gizella, Zeyk Ilona, Tegze Gyula, Almási Ilon, Róza és Erzsike, Tunega Zoltán, Klein Anna, Sidlauer Regina, Tutsek Margit és Anna, Páll Fanni, Végh Kálmán, Kelen Emília és Jolán, Kohn Juli és Ignác, Weisz Albert, Zsigmond László, Grünhut Berta, Pongrácz Jolán, Julesa, (Hát a vezetéknevedet mért hallgatod el?)

A »KIS LAP« IX. köt. 16 számában közölt talány megfejtését utólag még beküldte: Somssich Jóska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gáthy Barna. Az egyik, némi módosítással, használható lesz. — **H. B. tanító ur.** Apátfalva. Hosszúsága egyik főkadály abban, hogy közbe tegyük; a másik pedig az, hogy csak igen kivételesen adunk költeményt rajz nélkül. — **„Csurgó.“** A talány nem jó, mert a favágónak nem ék az ismertető jele. Aztán, — máskor még a jót is bérmentesített levélben kérjük. — **Najmányi Gabriella.** A betűk olyan összeállításából nem sülné ki a »virág« szó. Gondolj jobbat. — **Velits Teréz.** Nagyon is könnyű. — **Toldy Géza.** Az erdélyi oláh nép viseletének leírása csinos, de a »KIS LAP«-ba még nem való; Forgó bácsi azonban örömmel olvasta szép szorgalomról tanuskodó dolgozatodat. A talányok nagyon is könnyűek. — **Schwarz Adolf, Árokszállás.** Iskolai gyakorlatod dícséretet érdemelsz jól tetteid, hogy Forgó bácsinak bemutattad. — **Moos Gyula és Laura.** A talány nem sikerült. — **Krausz Juliska.** Neked is csak ugyanazt mondhatom. **Moravec Margit.** Soraidat mindig szívesen olvasom; de kiváncsiságodat nem elégíthetem ki. Azt az arcképet nem illenék ám a »KIS LAP«-ban közölni, nem is volt benne, tehát nem küldhetem meg. Hanem azért csak írj bátran mindig, ha valami mondanivalód van. — **E. M. Bécs.** Kézirat postai visszaküldésére nem vállalkozhatunk. Szerkesztőségünkben átvehető. — **Pollák Klári.** Előbb ird meg hozzá a megfejtést is, aztán fogom látni, jó-e. — **Szmracsányi Antal.** Örvendek, hogy levél utján benned megismerkedtem kis híveim sorogának egy új tagjával. Üdvözöllek! — **Marcell Paulin.** Szomorúsággal olvastam a két leányka szerencsétlen halálát. Hiszem, te is okulnál ez eseményből, hogy a gondatlanság mily vést hozhat a gyermekekre! — **Buday Emma.** Talán fogom közölhetni. — **Terts Béla.** Nem sikerült. — **Katona Lajos és Lenke.** Nem ennek a talánynak a közlését ígertem, mert ez nagyon is könnyű s ezt meg is izentem; hanem ígertem egy másikét. Ezt azonban előbb meg kell rajzoltatnom. — **S. Jakab, Nemedi.** Nem közölhető. — **Somssich Jóska.** Leveled, mint minden pénzes levél, a kiadóhivatalba jutott és ott megrekedt. Most azonban előkeresttem és így csak most értesültem ama igazán szép tetedről, hogy a budai árvízkárosultak javára te is gyűjtöttél, még pedig jókora összegecskét. A pénzt átadtam egy nagy napilapnak, mely már többet is gyűjtött. Nemes gondolkodásodért a szerencsétlenek halakönyve lesz jutalmad. Forgó bácsi pedig melegen ölel, mint kis hívei egyik legkiválóbbikát.

MAYFI KOMA. (Lásd a 336. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.